

Dagsordenens Form; hvad jeg hidtil har søgt at frembrage, er jo mere det, som jeg kan betegne som dens Indhold. Med Hensyn til Dagsordenens Form er der kommet noget forskjelligt Opfattelser frem. Der er fra nogle Sider blevet lagt mere Realitetsgrunde ind deri, end der er fra andre Sider, og dette er, efter min Anskuelse ogsaa tilladeligt overfor netop den Form, hvori Dagsordenen fremtræder. Det hedder jo nemlig ikke i denne Dagsorden, at Bevilling af Lønnings-tillæg eller Tilslutning til Lovforslaget er afhængig af et Tillidsforhold til Regeringen eller Ministeriet; det hedder derimod, at Forhandlingen eller Behandlingen af Lovforslaget forudsætter et Tillidsforhold til Ministeriet. Her ville de Herre let kunne se, at der er en ikke ganske væsentlig Forskjel; thi en Behandling forudsætter et saadant Forhold, og hvorfor forudsætter den dette? Grunden er naturligt at søge i to Retninger; den ene, som jeg her har fremstillet, og som ganske vist er Dagsordenens egentlige Indhold: selve Tillidsforholdet til Regeringen, men det andet Punkt, hvor Grunden skal søges, er naturligvis, hvad Lovforslaget indeholder. Thi dette Lovforslag er af den Bestaafenhed, at, som det allerede er antydet fra flere Sider, en Behandling deraf vil fremkalde saa mange Overveielser i forskjellige Retninger, dels med Hensyn til en mere indgribende Omordning af disse Forhold, dels med Hensyn til, om jeg saa maa sige, en Bønden op og ned paa de deri indeholdte Principer, at alle disse Forhandlinger ville forudsætte, at der er et saadant Forhold mellem Ministeriet og Thinget, at Forhandlingerne kunne ventes at føre til noget Resultat. Derfor tror jeg, at det ikke er at indres over, at der fra forskjellige Sider er blevet lagt noget Forskjelligt ind i Dagsordenen. Jeg skal for mit Bedkommende kun udtale, at for mig, og jeg tror vel ogsaa for adskillige flere, er det politiske Forhold til det nuværende Ministerium det aldeles Overveieende. Endstjøndt jeg paa ingen Maade vil kunne gaa ind paa et Lovforslag, saaledes som dette er af-fattet, er jeg mig dog ogsaa bevidst, at Forbringere om Lønningsforbedringer for Manges Bedkommende ere fuldt berettigede, og at vi vilde kunne komme dertil, naar Forholdene stillede sig noget anderledes (Vilje: Jeg ønsker at slaa dette fast).

Formanden: Det ærede Medlem bedes om ikke at afbryde Taleren.

Bøffen: Jeg ønsker at tale saa rent ud

23de Februar.

som muligt, for at der ingen Tvivl kan være tilstede. Jeg skal hermed slutte, idet jeg endnu kun skal tilføie en eneste Bemærkning. Naar den ærede Finantsminister henvender sig til os og taler om noget Ansvar, saa veed den ærede Minister jo meget vel, hvorledes Ansvaret fordeles. Ansvaret fordeles sig paa forskjellig Maade paa Statsmagtens forskjellige Dele. Jeg skal ikke komme tilbage til den Del af Ansvar, med Hensyn til hvilken vi have stridt saa meget om, hvorvidt den hviler paa Kongen eller ei. Folkethinget bærer sin Del af Ansvar, men det er et Ansvar, som paahviler os overfor vore Vælgere. Naar derfor Ministeriet taler til os om vort Ansvar, maa det vel vide, og det veed det naturligvis ogsaa, paa hvilken Maade et saadant Ansvar maa være at gjøre gjældende. Noget andet Ansvar erkjender jeg ikke, at vi have hverken overfor den ærede Regering eller overfor Andre. Men derimod er det utvilsomt for mig, at den meget ærede Regering, Ministeriet, bærer Ansvar for enhverformelt Beslutning, der endelig faar Lovsform, deri altsaa ikke alene indbefattet de Ting, som fremkomme under Lovsform, men ogsaa de, som ikke komme. Det Ministerium, der altsaa modtager en Afgjørelse som denne, overtager Ansvar, det politiske Ansvar derfor.

Finantsministeren: Den ærede Folkethingmand kom i sine sidste Ord vistnok til at sige noget Andet, end han mente, og derfor skal jeg ikke sige noget Videre derom; thi at Ministeriet skulde være ansvarligt for enhver Skke-Bedagelse af en Lov, altsaa ogsaa for, at ethvert af Regeringen forelagt Lovforslag ikke blev antaget af Landstinget eller af Folkethinget, er saadan Paastand, fremfat i den Almindelighed, hvori den Lød, er virkelig saa urimelig, at der, som sagt, maa være indløbet en Fortalelse af den ærede Folkethingmand. Det skal jeg altsaa ikke dvale længere ved, men derimod skal jeg tilføie et Par Ord i Anledning af den ærede Folkethingmands øvrige Udtalelser; thi undertiden er dog Begyndelsen til Forstaaelse at søge i, at Misforstaaelsen kommer frem; om ikke for Dødelikket, kan dog en saadan misforstaaende Udtalelse i alt Fald noget senere føre til Forstaaelse, og det er med Hensyn dertil, jeg vil bede det ærede Medlem og de ærede Medlemmer, som fastede deres Opmærksomhed paa det løsrevne Ord, om at nærværende sig den Sammenhæng, hvori jeg i Lørdags betegnede den nærværende Tilstand som sund. Jeg havde, før jeg gjorde det — jeg betegnede den ikke som nor-